

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 707/2013-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2014 v konaní o sťažnosti M. B., zastúpeného advokátom JUDr. Marcelom Dolobáčom, PhD., Žižkova 39, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Er 171/2009 takto

r o z h o d o l :

Základné právo M. B. na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Er 171/2009 p o r u š e n é n e b o l o .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2013 doručená sťažnosť M. B., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Marcelom Dolobáčom, PhD., Žižkova 39, Košice, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Er 171/2009 (ďalej len „namietané konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že «Dňa 28. 01. 2009 podal súdny exekútor Mgr. Ing. Štefan Majchrák, so sídlom Sládkovičova 1, 811 06 Bratislava, na Okresný súd Žilina návrh na zastavenie exekučného konania vo veci D. B. c/a J. P. z dôvodu nezloženia preddavku na trovy exekúcie oprávneným D. B. v zmysle § 31 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Vec je vedená na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24 Er 171/2009 (ďalej len „konanie“ alebo „napadnuté konanie“).

Dňa ... pôvodne oprávnený D. B., zomrel, pričom na základe osvedčenia o dedičstve zo dňa ... vydaného JUDr. Ivonou Kohútovou, súdnou komisárkou, pod sp. zn. 46D/277/2011 Dnot 40/2011 (sp. zn. konania vedenom na Okresnom súde Bratislava II 46D/277/2011) sa sťažovateľ M. B. stal jediným dedičom, a teda aj právnym nástupcom v napadnutom konaní pred okresným súdom. Sťažovateľ sa tak stal účastníkom konania (v právnom postavení oprávneného).

Od podania návrhu uplynulo bezmála štyri a pol roka (takmer 53 mesiacov), napriek tomu okresný súd do dnešného dňa neuskutočnil vo veci jediný relevantný úkon.

Celé konanie pred okresným súdom možno vyhodnotiť ako súvislý prietáh».

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 11. júna 2012 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004

o súdoch v znení neskorších predpisov, ktorú predseda okresného súdu listom sp. zn. 1SprS/464/2012 zo 4. júla 2012 vyhodnotil ako dôvodnú, pričom „vzniknuté prietahy zdôvodnil neúmerným zaťažením súdneho oddelenia a dlhodobo nedostatočným personálnym obsadením, čo považoval za objektívne dôvody“. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu uvedenú argumentáciu predsedu okresného súdu podľa názoru sťažovateľa nemožno akceptovať (I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 156/02 I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02). Sťažovateľ tiež uviedol, že „... odo dňa podania sťažnosti na prietahy konajúci súd v napadnutom konaní neuskutočnil žiadne relevantné úkony smerujúce k náprave“.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazujúc na ustálenú judikatúru ústavného súdu aplikovanú pri posudzovaní zbytočných prietahov v konaní tiež uviedol, že „Pokiaľ ide o posúdenie kritérium zložitosti veci, podľa názoru sťažovateľa ide o skutkovo jednoduchú vec, ktorá nevyžaduje rozsiahle dokazovanie. Podstatou veci je právne posúdenie, či návrh exekútora bol alebo nebol oprávnený, sťažovateľ nevidí v napadnutom konaní potrebu akéhokoľvek iného dokazovania (okrem zistenia jeho právneho nástupníctva z dedičského konania). Preto nemožno tolerovať, aby zatiaľ len v jednom štádiu konania, a to pred okresným súdom, bola dĺžka konania viac ako 4 roky, a to bez ohľadu na celkový rozsah nevybavenej súdnej agendy na okresnom súde zapríčinennej nižším či nedostatočným počtom vyšších súdnych úradníkov a podobne.

Sťažovateľ bol súčinný a neprispel k neúmernej dĺžke súdneho konania. Okresný súd vo veci neuskutočňuje žiadne úkony, a preto je výlučne zodpovedný za namietané prietahy v konaní“.

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Er 171/2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Er 171/2009 sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. *Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 €, ktoré je Okresný súd Žilina povinný sťažovateľovi vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

4. *Okresný súd Žilina je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu sťažovateľa, č. ú. ..., vo výške 331,13 € do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 551/2013 z 11. septembra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

Okresný súd na základe výzvy ústavného súdu sa vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1SprS/616/2013 z 13. decembra 2013 doručeným ústavnému súdu 19. decembra 2013, v ktorom sa predseda okresného súdu v plnom rozsahu stotožnil so stanoviskom zákonného sudcu v tejto veci, ktorý uviedol:

„Ústavnú sťažnosť M. B. považujem za neopodstatnenú z nasledovných dôvodov:

- Nie je účastníkom konania.

Právna úprava účastníctva a nástupníctva v exekučnom konaní je osobitným spôsobom upravená v § 37 ods. 3-5 Exekučného poriadku (EP) a v prípade úmrtia účastníka v priebehu exekučného konania nemožno súčasne ani primerane aplikovať ustanovenia § 107 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (OSP). Pri postupe podľa OSP súd ex offo zisťuje nástupníctvo v prípade úmrtia účastníka a pokračuje v konaní s dedičmi bez procesného rozhodnutia.

Pri postupe podľa EP musia byť splnené tieto skutočnosti v prípade úmrtia účastníka:

- Účastník bez zbytočného odkladu oznámi (podá návrh na zmenu účastníkov) tieto skutočnosti exekútorovi s listinou preukazujúcou prechod práv.

- Exekútor podá súdu návrh na pripustenie zmeny účastníkov.

- Súd rozhodne uznesením (bez významu či ide o oprávneného alebo oprávneného), ak má preukázaný prechod práv (vlastníctvo pohľadávky). Je faktom, že dedičstvo sa nadobúda smrťou poručiteľa, ale dedič preukáže prechod práv len dedičským rozhodnutím, ktorým je dedičstvo vypořiadané.

Sťažovateľ (a následne exekútor) takýto postup nielenže doposiaľ neuskutočnili, ale sťažovateľ taký postup aj odmieta. Domnienky o tom, ako by prejednanie dedičstva malo skončiť, nepostačujú, je potrebné prechod práv preukázať. Ani vo vlastníckych konaniach či už k hnutelnostiam alebo nehnuteľnostiam) nie je možné vo veci rozhodnúť skôr, než je vlastníctvo k veci prejednané v dedičstve.

Exekučné konanie je špecifické v tom, že postup nevyplýva z ex offio činnosti súdu a dôležité je aj to, že ide o majetkovú vec a k zmene malo dôjsť na strane oprávneného.

- Otázku prechodu práv si nemôže exekučný súd vyriešiť ako predbežnú (ako na to v exekúcii poukazuje v odvolaní sťažovateľ), pretože nie je kompetentný na vypořiadanie dedičstva.

- Sťažovateľ v exekúcii (v odvolaní proti zastaveniu exekúcie) poukazuje na to, že v inom konaní (57Er 811/2010, OS Bratislava II) vstúpil do exekúcie po poručiteľovi bez prejednania pohľadávky v dedičstve. V inej veci však vystupoval poručiteľ ako povinný a proti dedičovi sa možno domáhať pohľadávky v závislosti od veľkosti nadobudnutého dedičstva (bez ohľadu, či dlh bol prejednávaný alebo nie). Ak aj súdy v iných veciach nerozhodovali o procesnom nástupníctve, neznamená to, že ide o správny postup, skôr ide o zľahčenie si postupu s ohľadom na množstvo vecí. Z 37 EP nevyplýva žiadna možnosť v prípade úmrtia postupovať inak (výnimočne), je tam zahrnutý aj prevod aj prechod (a teda aj úmrtie) a týka sa to účastníka (teda aj oprávneného aj povinného). Rozdiel je len v tom, či je potrebné preukázať prechod práv listinou (v prípade oprávneného) alebo nie (v prípade povinného v majetkových veciach zo zákona vyplýva možnosť pohľadávku vymáhať od dedičov – § 470 OZ – prechod dlhov). Potreba procesného rozhodnutia je však dôležitá – ak to oprávnený nenavrhne alebo do toho zahrnie len niektorých dedičov, je to jeho dispozícia. Z toho vyplýva, že nemôže to za neho robiť súd.

- Nečinnosť sťažovateľa.

Ak je nečinný sťažovateľ nemôže sa sám dovolávať nečinnosti orgánu. Nový tvrdený oprávnený sa nemôže stať účastníkom konania bez svojej aktivity a preukázania prechodu

pohľadávky (a nielen toho, že je dedičom poručiťa) a nemôže sa preto sťažovať na nečinnosť.

- Súd už vec rozhodol a exekúciu zastavil. “

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 20. januára 2014, v ktorom uviedol:

«Navzdory vyslovenému právnomu názoru okresným súdom v jeho vyjadrení k ústavnej sťažnosti ako i v uznesení o zastavení exekúcie sp. zn. 24 Er/171/2009 z 11. júla 2013 (uznesenie okresného súdu) sťažovateľ je naďalej presvedčený, že je účastníkom predmetného konania v právnom postavení oprávneného, keďže je jediným dedičom po pôvodnom oprávnenom D. B., ktorý dňa ... zomrel. Pre úplnosť iba opakujeme, že uvedená skutočnosť je preukázaná osvedčením o dedičstve zo dňa ... vydanom JUDr. Ivonou Kohútovou, súdnou komisárkou, pod sp. zn. 46D/277/2011 Dnot 40/2011, ktoré je súčasťou spisového materiálu.

Podrobnú argumentáciu sťažovateľ predostrel vo svojom odvolaní k uzneseniu okresného súdu z 7. 8. 2013, ktoré zároveň pripájame k tomuto stanovisku.

Nad rámec odôvodnenia predmetného odvolania sťažovateľa voči uzneseniu okresného súdu doplníme, že o správnosti záveru sťažovateľa svedčia nepriamo i ďalšie skutočnosti. Predseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť na prietahy podľa zákona o súdoch č. k. 1SprS/464/2012 z 4. júla 2012 vyhodnotil sťažnosť (na podanie ktorej je oprávnený len účastník konania alebo strana v konaní) podanú sťažovateľom za dôvodnú. V predmetnom podaní sa ďalej predseda okresného súdu vyjadril, že okresný súd v napadnutom konaní požiadal Okresný súd Bratislava II. o zaslanie príslušného dedičského rozhodnutia po zosnulom D. B. a po pripojení predmetného dedičského spisu, okresný súd vyrieši otázku účasti a následne zvolí ďalší procesný postup. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd sa sám v predmetnom období považoval za kompetentného vyriešiť otázku prechodu práv na sťažovateľa ako predbežnú, a to pravdepodobne najmä v zmysle argumentácie a contrario vyplývajúcej z ustanovenia § 135 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) nadväzujúceho na § 135 ods. 1 OSP...

K okresným súdom uvedenej nečinnosti sťažovateľa uvádzame, že ním uskutočnené podanie sťažnosti v zmysle § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 o súdoch v znení neskorších predpisov k rukám predsedovi okresného súdu bolo v priebehu napadnutého konania

v zásade jediným možným procesným úkonom smerujúcim k ochrane jeho základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľ túto svoju možnosť využil, navyše predseda okresného súdu uznal dôvodnosť sťažnosti. Iné možnosti na ochranu uvedených základných práv sťažovateľ nemal, a preto v tomto kontexte ani nemožno hovoriť o jeho nečinnosti.

Inak sťažovateľovi nebola doručená žiadna výzva a ani iné podanie zo strany konajúceho súdu, ku ktorému by sa mal možnosť vyjadriť, a preto sťažovateľ nemohol svojim konaním (či namietanou nečinnosťou) žiadnym spôsobom prispieť k prietahom v konaní.

K zastaveniu exekúcie vyššie uvedeným uznesením okresného súdu sťažovateľ len dodáva, že vzhľadom na ním podané odvolanie napadnuté konanie nie je do dnešného dňa právoplatne skončené.

Z ústavnoprávneho hľadiska je zároveň relevantná tá skutočnosť, že k rozhodnutiu okresného súdu došlo až po podaní ústavnej sťažnosti».

Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za vypracovanie uvedeného stanoviska v sume 170,45 €.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Podľa rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie od 1. marca 2013 do 28. februára 2014 I. senát ústavného súdu rozhoduje v zložení predseda senátu Milan Ľalík a sudkyňa Marianna Mochnáčová a sudca Peter Brňák. Na základe podaného oznámenia sudcu Milana Ľalíka o dôvodoch vylúčenia, resp. nevyúčenia z výkonu funkcie sudcu v tejto veci, bol uznesením sp. zn. II. ÚS 471/2013 z 26. septembra 2013 Milan Ľalík vylúčený z konania a rozhodovania vo veci. Z uvedených dôvodov v zmysle čl. III platného rozvrhu práce ústavného súdu rozhodoval vo veci samej senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06).

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že sťažovateľ musí teda namietat' porušenie svojich základných práv, a v spojitosti s konaním pred všeobecným súdom je to možné len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania, v ktorom namieta porušenie základných práv (II. ÚS 3/05).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v exekučnom konaní

vedenom na návrh oprávneného neb. D. B. proti povinnému J. P. na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu sp. zn. 16 C 273/1997 zo 16. júna 2008.

Ústavný súd zo sťažnosti, z jej príloh, zo súdneho spisu predloženého okresným súdom, ako aj z vyjadrenia okresného súdu zistil, že počas napadnutého konania oprávnený D. B. zomrel (...). Dedičské konanie po poručiteľovi D. B. bolo skončené osvedčením o dedičstve č. k. 46 D 277/2011-166, Dnot 40/2011 z ..., z ktorého obsahu vyplýva, že pohľadávka oprávneného vymáhaná v rámci napadnutého exekučného konania nebola predmetom dedičského konania.

Listom okresného súdu z 29. apríla 2013 bol sťažovateľ ako jediný dedič oprávneného v zmysle právoplatného osvedčenia o dedičstve sp. zn. 46 D 277/2011 z ... vyzvaný na predloženie návrhu na začatie konania vo veci prejednávania novoobjaveného majetku podľa § 175x ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorým je pohľadávka vymáhaná v napadnutom konaní. Súčasne bol sťažovateľ upozornený, že v prípade predloženia požadovaného návrhu okresný súd podľa výsledku iniciovaného dedičského konania rozhodne o pripustení vstupu sťažovateľa do konania ako účastníka na strane oprávneného. V opačnom prípade okresný súd napadnuté exekučné konanie zastaví. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení doručenom okresnému súdu 13. júna 2013 s uvedeným postupom okresného súdu nesúhlasil považujúc sa za veriteľa z exekučného titulu v danej veci v súlade s § 460 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ex lege vstúpil do všetkých práv a povinností svojho predchodcu, teda oprávneného, čo podľa jeho názoru súčasne vylučuje rozhodovanie okresného súdu o zmene účastníkov konania. Sťažovateľ okresnému súdu nepredložil okresným súdom požadovaný návrh na začatie konania.

Z dôvodu existencie prekážky postupu konania v zmysle § 104 ods. 2 OSP, ktorú okresný súd vyhodnotil ako prekážku spôsobilosti byť účastníkom konania na strane oprávneného z dôvodu nepreukázaného právneho nástupníctva vo vzťahu k vymáhanej pohľadávke, okresný súd uznesením sp. zn. 24 Er 171/2009 z 11. júla 2013 konanie zastavil. Sťažovateľ predmetné uznesenie napadol odvolaním, o ktorom dosiaľ nebolo odvolacím súdom rozhodnuté.

Z uvedeného podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ okresný súd vydal uznesenie o zastavení konania, je týmto svojím uznesením viazaný a k jeho zrušeniu môže dôjsť len zákonným spôsobom. Ak potom sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu odvolanie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté odvolacím súdom, nie je možné v súčasnosti zo strany ústavného súdu zodpovedať otázku, či sťažovateľ je účastníkom sťažnosťou napadnutého konania.

Pokiaľ sťažovateľ vo svojej argumentácii poukazoval na vyjadrenie predsedu okresného súdu sp. zn. 1SprS/464/2012 zo 4. júla 2012, ktorým bola jeho sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní posúdená ako dôvodná, ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že vybavovanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedom príslušného súdu je postupom administratívneho charakteru upraveným v § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý nie je pre rozhodovanie ústavného súdu pri posudzovaní existencie zbytočných prietahov v napadnutom konaní záväzný.

Keďže sťažovateľ v napadnutom konaní dosiaľ nevystupoval ako účastník konania a jeho účastníctvo na strane oprávneného je sporné, uvedené zistenia viedli ústavný súd k záveru, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené nebolo.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľom je v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy podmienené vyhovením sťažnosti vo veci samej (vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd zaručených v ústave alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve).

O uložení povinnosti niektorému z účastníkov konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy, rozhoduje ústavný súd podľa „výsledku konania“ (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) zohľadňujúc (obdobne ako v prípade rozhodovania o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia), či bola sťažnosť dôvodná, teda

či ústavný súd vyslovil porušenie základných práv alebo slobôd sťažovateľa zaručených v ústave alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve vo veci samej.

Keďže v uvedenom prípade ústavný súd sťažnosti sťažovateľa nevyhoviel, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už nezaoberal.

Ústavný súd v závere pripomína, že vzhľadom na dôvod nevyhovenia sťažnosti toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby v prípade rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré vyznie v prospech sťažovateľa, ak vo veci bude opätovne konať okresný súd a sťažovateľ zotrvá na stanovisku, že jeho postupom dochádza k zbytočným priet'ahom, predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2014